

ת"פ 45968/03/14 - מדינת ישראל נגד ריאד נסאר

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 45968-03-14 מדינת ישראל נ' נסאר

בפני
בעניין: כבוד השופטת יפעת שיטרית
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ריאד נסאר

הנאשמים

גזר דין

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום, בו יוחסו לו במקור העבירות שעניינן, חבלה בכוונה מחמירה, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה בזמן פסילה והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין.

2. תחילה, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

3. בדיון מיום 24.11.14, בטרם הוחל בשמיעת ראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו, הנאשם יחזור בו מכפירתו, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע על פי הודאתו. עוד הוסכם, כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש ראוי של 36 חודשי מאסר בפועל וכי באשר ליתר רכיבי הענישה בדמות מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון הנהיגה, יטענו הצדדים באופן חופשי. כן הובהר, כי ב"כ הנאשם יהא רשאי לטעון באופן חופשי באשר לכל רכיבי הענישה, לרבות עונש המאסר בפועל. עוד הוסכם, כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, כאשר לא יהא בהמלצותיו כדי לחייב מי מן הצדדים (הכול ביחד יקרא להלן: "הסדר הטיעון").

4. בהתאם להסדר הטיעון, כתב האישום תוקן, התקבל וסומן ב/1 (להלן: "כתב האישום המתוקן"). הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירות כדלקמן:

א. סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה - עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ב. נהיגה בזמן פסילה - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

כן הוריתי על הגשת תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו של הנאשם. תסקיר, כאמור, מונח בפני.

עובדות כתב האישום המתוקן:

5. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי שני השוטרים עארף סלמייאן ומאיר חורש (להלן: "**עארף**" ו- "**מאיר**", בהתאמה) משרתים ביחידת הסיור של משטרת ישראל, תחנת טבריה.

6. הנאשם הינו המחזיק ברכב מסוג שברולט לבן מ"ר 13-574-16 (להלן: "**הרכב**"), אשר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן היה רשום בבעלותו של ענבתאוי עבד אלכרים.

7. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן נהג הנאשם בזמן שהוא בפסילה ונהיגתו אסורה על פי דין.

8. ביום 26.2.14, סמוך לשעה 3:00, עת שהיה בסיור שגרתי בכביש 90, הבחין עארף ברכב אשר הגיע מכיוון כפר חמאם לכיוון טבריה במהירות.

9. נוכח המהירות בה נסע הרכב, החל עארף בנסיעה בעקבות הרכב, עד אשר נעצרו האחד ליד השני ברמזור אדום בכניסה לטבריה. בשלב זה, עארף הסתכל אל עבר הרכב והבחין בנאשם שנהג ואיתו לכל הפחות שני נוסעים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה. עארף סימן לנאשם לעצור בצד והנאשם הניד את ראשו לחיוב, אך לפתע ומשהתחלף הרמזור לירוק, נתן הנאשם גז והחל בנסיעה במהירות מופרזת ברחובות העיר טבריה.

בתגובה למעשיו של הנאשם, הפעיל עארף את סירנת הניידת וכרז לנאשם לעצור, אך הנאשם המשיך בנסיעתו המופרזת, תוך שהוא מתעלם ממערכת הכריזה ומסירנת הניידת.

10. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה ומסוכנת לאורך כל רחוב אלחדיף, סיכן את חייהם ובטיחותם של משתמשים ורכבים בדרך, לרבות חציה של רמזורים אדומים.

בשלב זה, הזעיק עארף כוחות סיוע ואכן הוקם מחסום בכיוון נסיעתו של הנאשם.

11. הנאשם המשיך בנסיעה המסוכנת אל עבר המחסום בו נכח השוטר מאיר, אשר הבחין ברכבו של הנאשם שמגיע לכיוונו במהירות וסימן לו לעצור בצד. מנגד, התעלם הנאשם מהוראתו של מאיר, המשיך בנסיעה במהירות מופרזת לכיוונו, עד שמאיר נאלץ לזוז הצידה מחשש שיפגע.

12. הנאשם המשיך בנסיעתו המסוכנת כל הדרך עד לכפר זיתים, שם, פנה שמאלה לשביל עפר ומעוצמת מהירות נסיעתו התהפך רכבו. אז נטשו הנאשם והנוסעים את הרכב.

ראיות הצדדים לעונש:

13. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה את גיליון הרשעותיו התעבורתיות הקודמות של הנאשם (התקבל וסומן ת/1). כן הוגש גיליון הרשעותיו הפליליות הקודמות של הנאשם (התקבל וסומן ת/2). כן הוגשה שאילתה לאיתור והקרנת פרטי בעלות על רכב, בצירוף מסמכים המעידים על בעלות הנאשם ברכב נשוא כתב האישום המתוקן (התקבלו במאוחד וסומנו ת/3). עוד הוגש עותק מכתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין בתת"ע 2961-08-12 של בית המשפט לתעבורה בנצרת (התקבלו במאוחד וסומנו ת/4).

14. במסגרת ראיותיו לעונש, הגיש ב"כ הנאשם עותק מהנחיית פרקליט המדינה מס' 2.17 שעניינה, מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים המנהלים מרדפים בכביש (התקבלה וסומנה נ/1). כן הוגש מזכר מתיק החקירה מיום 20.3.14 בעריכת רס"מ עלי עוקלא (התקבל וסומן נ/2).

טיעוני המאשימה לעונש:

15. במסגרת טיעוניה לעונש בכתב, פירטה המאשימה את העבירות בהן הורשע הנאשם על פי הודאתו, את פרטי הסדר הטיעון בין הצדדים ואת עובדות כתב האישום המתוקן. כן טענה, כי העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות נפוצות וחמורות שיש בהן כדי לסכן את אלה הנקלעים באקראי לנתיב נהיגתם של נהגים המסכנים את חייהם. כן טענה, כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם הינם מהערכים החשובים ביותר ואשר עניינם, שלטון החוק, הסדר הציבורי והגנה על חיו, שלומו, בטחונו וגופו של אדם.

16. עוד טענה המאשימה, כי בית המשפט העליון התייחס בפסיקתו בחומרה לעבירות שעניינן סיכון חיי אדם, בקבעו, כי לגורם האנושי משקל מכריע בנגע תאונות הדרכים. את מחירו של נגע זה משלמים רבים בחייהם, בפגיעה ובהטלת נכויות ומומים בגופם, כאשר רבים מהם נקלעו בתמימות לדרכו של הנהג העברייני. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

17. באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, טענה המאשימה, כי לאור חומרת העבירה ונפיצותה, התווה בית המשפט העליון את מדיניות הענישה הראויה בעבירה זו, בה גלום סיכון לחיי אדם, לחיי הנוסעים ברכב, לחיי הולכי רגל ולחיי שוטרים הנאלצים לסכן את עצמם על מנת לעצור נאשמים הנמלטים מהם. על כן, נקבעה בפסיקה רמת ענישה ברורה ומחמירה בדמות מאסר לתקופה ממושכת. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית ולרמת הענישה אשר הושתה במקרים דומים.
18. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי העבירה שעניינה סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בה הורשע הנאשם מאופיינת בכך שלא קודם לה תכנון רב. עבירה זו גוררת אחריה הימלטות פראית משוטרים וברקע לביצוע העבירות עומדת העובדה, כי הנאשם נהג כשהוא פסול מלנהוג על פי דין. לטענת המאשימה, אין ליתן משקל רב לנסיבה זו, שכן, היא אינה מאפיינת את טיב העבירות בהן הורשע הנאשם. מנגד, יש ליתן משקל ראוי לרקע אשר הביא לביצוע העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ואשר עניינו, נהיגת הנאשם בזמן פסילה.
19. המאשימה הדגישה, כי הנאשם הינו האחראי הבלעדי לעבירות שבוצעו על ידו, הוא אשר נהג ברכב תוך הפגנת זלזול בהוראות השוטרים ותוך יצירת סיכון רב לנהגים ולחבריו שישבו ברכב בסמוך אליו.
20. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות ולנזק שהיה צפוי להיגרם, הדגישה המאשימה, כי בדרך נס לא נגרם כל נזק, אך עם זאת, פוטנציאל הסיכון שיצר הנאשם היה רב. בהקשר זה הפנתה המאשימה לעובדות כתב האישום המתוקן ולפיהן, רכבו של הנאשם לא נעצר עד אשר התהפך מעוצמת מהירותו. כן הפנתה לכך שהשוטר מאיר, אשר עמד במחסום, נאלץ לזוז הצידה כדי להימנע מפגיעה.
21. לאור כל האמור, עתרה המאשימה לקביעת מתחם העונש הולם הנע בין 3 שנות מאסר לבין 5 שנות מאסר בפועל. כן עתרה לקביעת מתחם קנס הנע בין 10,000 ₪ לבין 50,000 ₪ ומתחם פסילה הנע בין 5 ל-10 שנות פסילה.
22. באשר לקביעת העונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, התייחסה המאשימה לשיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות החוק. בהקשר זה ציינה, כי הנאשם נתפס על ידי רשויות החוק כשבועיים לאחר האירוע. הנאשם לא הודה בחקירתו במיוחס לו, אך ניתן לזקוף לזכותו את הודאתו בבית המשפט ואת החיסכון בזמן שיפוטי.
23. המאשימה הפנתה לעולה מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם וטענה בהקשר זה, כי התייחסות הנאשם לביצוע העבירות הייתה מאופיינת בלקיחת אחריות חלקית בלבד וזאת, לצד הפחתה מחומרת מעשיו. מהתסקיר עולה שהנאשם התקשה לגלות חיבור רגשי לסכנה הטמונה בהתנהלותו ומסר, כי הוא אינו רואה עצמו זקוק לטיפול. שירות המבחן התרשם מקיומם של גורמי סיכון רבים, בין היתר, נוכח

עברו התעבורתי המכביד של הנאשם, כמו גם העובדה שסנקציות עונשיות כגון פסילה מותנית ופסילת רישיון בפועל, אשר הושטו עליו בעבר, לא היוו גורם מרתיע מפני הישנות התנהלותו. נוכח האמור, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה כלשהי בעניינו של הנאשם.

24. המאשימה הוסיפה, כי אין לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד. לחובתו הרשעה אחת בעבירה שעניינה, ציד ללא רישיון משנת 2009. מנגד, לנאשם עבר תעבורתי מכביד הכולל כ-57 עבירות תעבורה.

עוד טענה המאשימה, כי הנאשם ביצע את העבירות הנוכחיות זמן קצר לאחר שהפקיד את רישיונו, בעקבות הרשעתו בעבירה של נהיגה ללא רישיון בתוקף, במסגרת תת"ע 2961-08-12. המאשימה הזכירה, כי במסגרת גזר הדין בהליך האמור, רישיונו של הנאשם נפסל למשך 11 חודשים וזאת, לאחר שהופעלו כנגדו 2 פסילות מותנות אשר היו תלויות ועומדות כנגדו, באופן מצטבר. כך ציינה, כי רישיונו של הנאשם הופקד ביום 16.2.14 וממועד זה החל מניין ימי הפסילה. לגישת המאשימה, נתון זה נזקף לחובת הנאשם שעה שיש בו כדי ללמד, כי אינו ירא מפני ההליך הפלילי ומפני החוק.

25. המאשימה הוסיפה וטענה, כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט רשאי להחמיר בעונשו של נאשם בתוך מתחם העונש ההולם, מקום בו ראה שישנו צורך בהרתעת הרבים. נטען, כי בהקשר של עבירות סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה נקבע בפסיקה באופן עקבי, כי יש צורך בהרתעת הרבים. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית. לטענת המאשימה, יש בשיקול זה כדי להביא להחמרה בעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

26. המאשימה הוסיפה והתייחסה לצורך בהרתעת היחיד, תוך שציינה, כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט רשאי להחמיר בעונשו של נאשם בתוך מתחם העונש ההולם, מקום בו ישנו צורך בהרתעת היחיד מפני ביצוע עבירות בעתיד. בהקשר זה טענה, כי העובדה שהנאשם נהג בזמן פסילה מעידה, כי הוא אינו ירא מפני החוק. לגישת המאשימה, עובדה זו, בשילוב העדר כל אפיק שיקומי בעניינו של הנאשם ונוכח טיב העבירות, מלמדים על הצורך בהרתעת הנאשם מלשוב ולבצע עבירות בעתיד, זאת באמצעות הטלת ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

27. לאור האמור לעיל, בזיקה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הצורך בהרתעת היחיד והרבים ובשקלול הודאת הנאשם, החיסכון בזמן שיפוטי והעדר עבר פלילי אל מול עברו התעבורתי המכביד, סבורה המאשימה, כי העונש הראוי לנאשם עומד על 36 חודשי מאסר בפועל. כן עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה מרתיע, פסילה מלנהוג למשך תקופה ממושכת בהתאם למתחם שהוצע, פסילה על תנאי מרתיעה וחיוב הנאשם בתשלום קנס משמעותי, בהתאם למתחם שהוצע.

28. עוד עתרה המאשימה להורות על מתן צו לחילוט רכבו של הנאשם, שברולט מ"ר 13-574-16, מכוח הוראת סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט - 1969 (להלן: 16-574-13).

"פקודת סדר הדין הפלילי". בהקשר זה הדגישה, כי אין חולק שהנאשם הוא המחזיק הבלעדי ברכב נשוא כתב האישום המתוקן וכי רכב זה שימש את הנאשם בביצוע העבירות. לחילופין וככל שבית המשפט יחליט שלא לחלט את הרכב, כי אז עתרה המאשימה שהדבר יקבל את ביטוי בשיעור הקנס הגבוה בו יחויב הנאשם.

29. בהשלמת טיעוניה לעונש בעל פה בדיון מיום 13.4.15, הבהירה המאשימה, כי הסדר הטיעון בין הצדדים אינו כולל בחובו טווח ענישה מוסכם, אלא הוסכם על ענישה ראויה אליה תטען המאשימה. כך הוסכם, כי כל צד יטען לקביעת מתחם עונש הולם כפי עמדתו ובהתאמה, המאשימה עתרה לענישה ראויה של 36 חודשי מאסר בפועל.

עוד טענה, כי טענות ב"כ הנאשם באשר לתוואי הכביש לא נתמכו בראיות ואין עולות בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן.

בהתייחס לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם, טענה המאשימה, כי מרביתה מתייחסת לשיקולי שיקום, אשר אינם מתקיימים בענייננו.

המאשימה ציינה, כי הנאשם היה נתון במעצר של ממש מיום 12.3.14 ועד ליום 2.5.14. בהמשך, שוחרר בתנאים מגבילים במסגרתם שהה בבית אחיו שבכפר מגוריו והותר לו לצאת לעבודה.

טיעוני הנאשם לעונש:

30. בטיעונו לעונש הדגיש ב"כ הנאשם את התיקון המשמעותי שנעשה בכתב האישום, במסגרתו נמחקו העבירות שעניין חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין וכן, העובדות תוקנו לקולא באופן משמעותי. כן הזכיר, כי מיד לאחר תיקון כתב האישום, הודה הנאשם בעובדותיו והורשע על-פי הודאתו.

31. ב"כ הנאשם הדגיש, כי הודאת הנאשם לא נבעה משיקולי כדאיות. בהקשר זה טען, כי טווחי הענישה עליהם הוסכם במסגרת הסדר הטיעון נעים בין ענישה שאינה כוללת מאסר בפועל כלל לבין 36 חודשי מאסר בפועל, עונש אליו עותרת המאשימה, טווח אשר טומן בחובו סיכון משמעותי עבור הנאשם. בכך, לטענתו, יש כדי ללמד, כי הודאת הנאשם באה בראש ובראשונה מתוך נטילת אחריות מלאה למעשים, תוך הפנמת הפסול שבהם. כן הדגיש, כי הודאת הנאשם מגלמת הבעת חרטה כנה ואמיתית, הנובעת מהרצון לשנות את דרכו ולשקם את חייו שנפגעו נוכח ההליך הפלילי. נטען, כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן חרף חולשת הראיות כנגדו וחרף העובדה שעסקין בראיות נסיבתיות בלבד.

32. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את החיסכון בזמן שיפוטי יקר הגלום בהודאת הנאשם, המקבל משנה תוקף

נוכח הצורך שהיה בהעדת עדים רבים וטען, כי יש ליתן לנתון זה משקל משמעותי לקולא. כך הדגיש, כי הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, תיקן את דרכיו, הכיר והפנים את הפסול שבמעשים.

33. לטענת ב"כ הנאשם, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן שעניינו שלום המשתמשים בדרך, אינה משמעותית ומצויה ברף הנמוך ביותר, זאת, בהשוואה למקרים אחרים בהם בוצעה עבירת סיכון חיי אדם.

34. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי הצדדים הגיעו להסכמה באשר לטווח הענישה, הנע בין ענישה שאינה כוללת מאסר בפועל כלל לבין 36 חודשי מאסר בפועל ברף העליון. בהקשר זה טען, כי מלאכת גזירת הדין מקום בו עסקינן בהסדר טיעון הכולל טווח ענישה מוסכם, שונה מגזירת הדין במקרים שאינם כוללים הסדר מסוג זה. כך, במקרה דנן, יש לקבוע מתחם עונש הולם ולבחון האם הסכמת הצדדים כפי הסדר הטיעון הינה סבירה בהתייחס למתחם שנקבע. ככל שימצא, כי ההסדר העונשי שהוסכם בין הצדדים מצוי במתחם הסבירות, אזי אין צורך לעמוד בהסדרים ובמגבלות שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית.

לטענת ב"כ הנאשם, טווח הענישה שהוסכם בין הצדדים הינו רחב וסביר. כך לטענתו, במקרים דומים ואף בעלי נסיבות חמורות יותר מנסיבות המקרה דנן, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם עתר לאימוץ טווח הענישה עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון.

35. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טען ב"כ הנאשם, כי עסקינן באירוע נקודתי ובודד ולא בריבוי עבירות. כן הדגיש, כי במקרה דנן לא נלוו לעבירה של סיכון חיי אדם עבירות חמורות נוספות כדוגמת תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, הכשלת שוטרים, גרימת נזק לניידת משטרה או נסיעה בניגוד לכיוון הנסיעה וזאת, בשונה ממקרים אחרים.

36. עוד טען ב"כ הנאשם, כי לעבירות שביצע הנאשם לא קדם תכנון מוקדם. הנאשם פעל באופן ספונטני, מתוך בהלה ובניסיון לחמוק מהשוטרים על מנת שלא להיתפס כשהוא נוהג בזמן פסילה. התנהגות הנאשם נבעה מתחושות של פחד, חרדה ולחץ, אשר פגעו בשיקול דעתו באופן רגעי, גרמו לו לאובדן שליטה ולהתנהגות שאינה רציונאלית. הנאשם פעל מתוך פחד ובשיקול דעת מוטעה ולא מתוך רצון לסכן את חיי המשתמשים בדרך.

37. לטענת ב"כ הנאשם, נסיבות ביצוע העבירות מלמדות על עבירות המצויות במדרג הנמוך ביותר של עבירות מסוג זה. נטען, כי האירוע התרחש בשעה 3:00 לפנות בוקר, בעיר טבריה, בחודשי החורף, במקום בו כמעט ואין עוברי אורח או משתמשים בדרך בשעה זו. עוד הדגיש, כי בעובדות כתב האישום המתוקן לא נטען, כי בשל מעשי הנאשם רכבים אחרים סטו מנתיב נסיעתם, נאלצו לבלום בלימת

חירום, או לרדת לשולי הכביש. אמנם בעובדות כתב האישום המתוקן מיוחסת לנאשם חציית צמתים באור אדום, אך זאת, מבלי שיוחסה לו עבירה של אי ציות לתמרור. כן לא נטען, כי חציית הצמתים באור אדום גרמה לרכבים אחרים לסטות מנתיבם. בנסיבות אלו, טען ב"כ הנאשם, כי מעשי הנאשם כפי המתואר בכתב האישום המתוקן, מתאימים לעבירה שעניינה, מעשה פזיזות ורשלנות בהתאם להוראת סעיף 338(1) לחוק העונשין, בהיותם מצויים במדרג הנמוך ביותר של העבירות שעניינן סיכון חיי אדם.

38. ב"כ הנאשם הפנה להנחיית פרקליט המדינה מספר 2.17 שעניינה, מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים המנהלים מרדפים בכביש (התקבלה וסומנה נ/1).

39. הובהר, כי בקטע הכביש הרלוונטי קיימים שני מסלולי נסיעה, אשר כל אחד מהם מחולק לשני נתיבים ובין המסלולים קיימת גדר הפרדה בנויה. בנסיבות אלו, רכב הנוסע במסלול אחד אינו יכול לסכן את הרכבים הנוסעים במסלול הנגדי ואינו יכול לגרום לרכבים הבאים ממול לסטות מנתיב נסיעתם. לכך הוסיף, כי בקטע כביש זה ישנם כשניים או שלושה צמתים בלבד.

40. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי בעובדות כתב האישום המתוקן לא נטען, כי הנאשם נהג במהירות מופרזת. ניידת המשטרה נסעה אחרי הנאשם דרך ארוכה מכפר חמאם ועד לטבריה. הנאשם עצר ברמזור אדום ולאחר שהשוטר סימן לו לעצור בצד, המשיך בנסיעתו רק לאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק. כן טען, בזיקה לאמור בכתב האישום המתוקן בהקשר זה, כי במחסום המשטרה נחסם רק אחד משני הנתיבים שבמסלול נסיעת הנאשם ואילו הנאשם המשיך בנסיעה בנתיב השני, מבלי שירד לשולי הכביש. הודגש, כי בעובדות כתב האישום המתוקן נכתב, כי אחד השוטרים נאלץ לזוז הצידה, זאת להבדיל מהצורך בקפיצה, המגלמת בחובה חומרה מוגברת. מכך ביקש ב"כ הנאשם ללמוד, כי השוטר זז הצידה ברוע, ללא לחץ ופחד והדגיש, כי השוטר לא נפגע באירוע. בהקשר זה הפנה למזכר מתיק החקירה מאת השוטר עלי עוקלה (התקבל וסומן נ/2).

41. ב"כ הנאשם הדגיש, כי מעשי הנאשם לא גרמו לפגיעה בגוף, בנפש, או ברכוש, מלבד נזק פעוט שנגרם לרכבו של הנאשם עצמו. בהקשר זה ציין, כי נושא חילוט הרכב לא הוסכם בין הצדדים במסגרת הסדר הטיעון ומטעם הנאשם אף הוגשה בקשה להשבת הרכב תוך שנטען, כי עתירת המאשימה לחילוט חורגת מהסכמות הצדדים ואף מהווה הפרה של הסדר הטיעון. עם זאת, ואף שלמאשימה אין זכות לעתור לחילוט הרכב, הרי שהנאשם מסכים לחילוטו לטובת אוצר המדינה כאות התנצלות וכפיצוי על הנזק שנגרם בעטיו של האירוע. הסכמת הנאשם לחילוט הרכב מעידה, כי חרטתו הינה כנה ואמיתית, שעה שאינו מחזיק בכל רכוש מלבד רכבו.

42. לטענת ב"כ הנאשם, רף הענישה אליו עותרת המאשימה מופרז לחומרא ואינו תואם את נסיבות המקרה דנן, כמו גם את נסיבותיו האישיות של הנאשם. כן טען, כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה דנה במקרים שנסיונותיהם חמורות משמעותית מנסיבות המקרה דנן. ב"כ הנאשם ציין, כי הוא מודע למגמה בפסיקת בית המשפט העליון בדבר החמרת הענישה כלפי מבצעי עבירות דומות ואולם,

הדגיש, כי אין עסקינן ברף ענישה נוקשה אשר אין לסטות ממנו, אלא בהתווית מדיניות ענישה כללית. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית. כן טען, כי גם בשים לב להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, הרי שהענישה הינה אינדיוידואלית.

43. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, ציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם בן 35 שנים. מלבד הרשעה אחת ישנה בגין נהיגה ללא רישיון, הנאשם הינו אדם נורמטיבי, נעדר דפוסי עבריינות בולטים והאירוע דנן מהווה מעידה חד פעמית ורגעית בחייו. צוין, כי הנאשם שהה במעצר של ממש מיום 12.3.14 ועד ליום 2.5.14. לאחר שחרורו ממעצר היה נתון בתנאים מגבילים הכוללים הרחקה ומעצר בית מלא למשך 6 חודשים, עם חלון התאוררות יומי בן שעה וחצי. במהלך תקופה זו הנאשם נטל חלק בקבוצה טיפולית לעצורי בית, הגיע לכל המפגשים והביע נכונות לבדוק את הפסול שבמעשיו. הנאשם מעולם לא ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. לאחר 6 חודשים הותר לו לצאת לעבודה ולפרנס את משפחתו ובהמשך, הוקלו תנאי שחרורו וכיום הוא נתון במעצר בית לילי.

44. הודגשה הפגיעה הקשה במשפחת הנאשם בעטיה של הפרשה דנן. הנאשם אב לחמישה ילדים ולאחרונה נולדה לו בת נוספת. משפחת הנאשם חוותה טראומה קשה מבחינה חברתית ורגשית ומעצרו השפיע על תפקודם החברתי של ילדיו הקטינים ועל הישגיהם הלימודיים. בנסיבות אלו, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בעת גזירת דינו של הנאשם בפגיעת העונש במשפחתו.

45. ב"כ הנאשם התייחס לאמור בתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם וטען, כי חלק מקביעות התסקיר חסרות יסוד. כך לדוגמה, טען, כי לא היה מקום למסקנה, כי הנאשם הפחית מאחריותו למעשיו. עוד טען, כי המעצר בו היה נתון הנאשם, כמו גם ההליך הפלילי המתנהל כנגדו, מהווים גורמים מרתיעים ומציבי גבול עבור הנאשם, כפי האמור בתסקיר.

אמנם שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, אולם עולות מהתסקיר אמירות חיוביות הנזקפות לזכותו. כך טען, כי הדגש בתסקיר הושם על עברו התעבורתי של הנאשם, אולם עסקינן בהרשעות ישנות אשר חלקן התיישנו. מעבר לכך, מרבית עבירות אלה הינן עבירות טכניות מסוג ברירת קנס. ב"כ הנאשם ציין, כי הפסילה הארוכה ביותר שהוטלה על הנאשם הייתה לתקופה של 11 חודשים, כאשר זו הוטלה בהיעדרו, נשוא ת/4 שהוגש על ידי המאשימה במסגרת ראיונית לעונש.

בהתחשב במכלול הנסיבות, עתר ב"כ הנאשם שלא למצות את הדין עם הנאשם ולנהוג עמו במידת הרחמים.

46. עוד עתר ב"כ הנאשם להימנע מחיוב הנאשם בתשלום קנס וזאת, נוכח הסכמת הנאשם לחילוט רכבו לטובת אוצר המדינה. בהקשר זה טען, כי הנאשם לא עבד משך תקופה ארוכה, הוא נעדר מקור פרנסה או מקורות כלכליים אחרים והוא אב לחמישה ילדים קטינים.

כן עתר, כי פסילת רישיון הנהיגה שתוטל על הנאשם תהא לתקופה קצרה, שעה שהנאשם אינו נוהג מזה תקופה ארוכה בשל ההליך דנן.

47. ב"כ הנאשם עתר להשית על הנאשם מאסר לתקופה קצרה, שאינה עולה על 6 חודשי מאסר והניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת, בכפוף לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות בעניינו. עוד עתר לניכוי ימי המעצר מתקופת המאסר שתושט על הנאשם.

48. בדבריו הביע הנאשם צער בשל המעשים וציין, כי הוא מקבל את העונש שיושט עליו, אך ביקש להישאר קרוב לילדיו. הנאשם התחייב, כי הוא לא יחזור על מעשיו בעתיד והכיר בכך ששגה.

תסקיר שירות המבחן:

49. מהתסקיר עולה, כי הנאשם בן 35 שנים, נשוי ואב לארבעה ילדים בגילאים 10-3 שנים. הנאשם מתגורר עם משפחתו הגרעינית בבית פרטי בסמוך לבית הוריו בעראבה. עובר למעצרו הנוכחי, הנאשם לא עבד באופן סדיר, התקיים מקצבת הבטחת הכנסה ועבד באופן מזדמן כסוחר רכב.

50. הנאשם נשר מבית הספר בתום כיתה י' ובהמשך עבד לסירוגין, ללא משלח יד מוגדר וקבוע. הנאשם מסר, כי כבר בהיותו נער הוא השתלב בעבודה כפועל חקלאות עם אביו. בהמשך השתלב הנאשם בעבודות אחרות כגון בניין, אבטחה וברשת מזון. הנאשם נהג לצוד חיות בר ואף הורשע בגין ציד בלתי חוקי. כן נוהג לפקוד חופים לצורך דיג לילי.

כן הובאו נתונים אודות משפחת המוצא של הנאשם. בשנת 2004 נישא הנאשם לרעייתו שהינה בת 36 שנים, עקרת בית.

51. מעיון בגיליון רישומו הפלילי של הנאשם עולה, כי לחובתו הרשעה קודמת משנת 2010 בגין עבירה של ציד ללא רישיון ואיסור ציד חיות בר מוגנת.

מעיון ברישומו התעבורתי עולה, כי לחובת הנאשם 54 הרשעות קודמות בתעבורה. בגין מרבית העבירות הוטלו עליו קנסות, אך בגין מספר עבירות הוטלה עליו פסילת רישיון נהיגה. הרשעתו האחרונה של הנאשם הינה מיום 19/9/12 בגינה הוטלה עליו פסילה בפועל למשך 11 חודשים. בהתייחסותו לעברו התעבורתי הרב, הנאשם התקשה להסביר את העומד בבסיס החזרתיות על עבירות בנהיגה ומסר, כי יתכן שמספר העבירות הגבוה נובע מעבודתו כנהג משאית במשך מספר שנים.

52. בהתייחסותו לביצוע העבירות דנן, הנאשם תיאר, כי הוא רצה לבקר את חברו אשר עבד באחד מחופי הכנרת, עלה לרכב וכאשר הגיע לצומת ליד טבריה, נתבקש לעצור על ידי שוטר. לדבריו, הוא החל

לברוח מהמשטרה כאשר היה בטוח, כי יניחו לו ולא ירדפו אחריו. כאשר ראה שהניידת נוסעת אחריו, הוא הגביר את מהירותו עד אשר רכבו התהפך, אז ברח וחיכה למשטרה בביתו.

53. התייחסות הנאשם לביצוע העבירות הייתה מאופיינת בלקיחת אחריות על חלק מעובדות כתב האישום המתוקן, לצד הפחתה מחומרתן, אשר באה לידי ביטוי בתיאוריו כי הוא לא היה בטוח האם הרמזור היה אדום או ירוק וכי נהג במהירות של 90-100 קמ"ש ולא במהירות מופרזת. ניכר, כי הנאשם מתקשה לגלות חיבור רגשי לסכנה הטמונה בהתנהלותו. לדבריו, לא היו אנשים על המדרכות או על הכביש, כך שהתנהגותו לא הייתה מסכנת, כפי המתואר. גם בהתייחס לבחירתו לנהוג כאשר הינו פסול לנהיגה, גילה הנאשם התייחסות שטחית.

עם זאת, הנאשם ציין כי בעקבות האירוע דנן, לרבות חוויית המעצר שהינה ראשונה בחייו, אשר נחוות עבורו כקשה וכמשברית, הוא למד לקחים רבים והחל להכיר בבעייתיות שבהתנהגותו בתחום הנהיגה. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן חרטה על התנהלותו ושיתף בתחושות בושה ואשמה כלפי בני משפחתו. כמו כן, הנאשם הביע ביטחון, כי הוא לא יחזור על התנהגות דומה בעתיד.

54. במסגרת הליך המעצר הוטל על הנאשם צו פיקוח מעצר במסגרת שירות המבחן למשך חצי שנה. מהמידע שהתקבל ממנחי הקבוצה בה השתתף הנאשם עולה, כי הנאשם שיתף פעולה בקבוצה, הגיע לכל המפגשים וניכר היה, כי הינו משמעותי לחברי הקבוצה האחרים. עוד עולה, כי בשונה מתחילת השתתפותו בקבוצה, הרי שבמהלכה הנאשם החל לגלות מודעות רבה יותר לדפוסי התנהלותו הבעייתיים.

55. במהלך הקשר עם הנאשם, שירות המבחן בחן את נזקקותו להמשך הליך טיפולי, במטרה לבחון דפוסים מכשילים בהתנהלותו ולרכוש דרכים אדפטיביות להתמודדות במצבי לחץ ומשבר. הנאשם מסר, כי הוא אינו רואה את עצמו כזקוק לטיפול, אך הביע נכונות להשתלב בטיפול במידה והדבר יוטל עליו כחלק מההליך המשפטי.

56. בבואו להעריך את הסיכון להישנות העבירות בעתיד, ציין שירות המבחן, כי עסקין באדם אשר לאורך השנים התקשה לגלות יציבות תפקודית ותעסוקתית, לצד ניהול סדר יום ותרבות פנאי באופן כאוטי. עוד ניכר, כי לאורך השנים בולט הקושי של הנאשם בקבלת סמכות ומרות, זאת, בהעדר הפנמת גבולות ברורים להתנהגות במשפחת מוצאו. קושי זה בא לידי ביטוי בקשייו התעסוקתיים, בתפקידו כבן זוג וכאב, כאשר הנאשם נעדר מביתו במשך שעות רבות, כמו גם במישור התעבורתי. ניכר, כי העדר קורבנות ישירים בביצוע עבירות אלו מאפשר לנאשם את התנהלותו, תוך שהוא מגלה טעויות חשיבה ותובנה לקויה באשר להשלכות מעשיו הלא חוקיים וחומרתם. בנוסף ניכר, כי גם סנקציות עונשיות בעבר בדמות פסילת רישיון מותנית ופסילת רישיון בפועל, לא היוו גורם מרתיע מספיק מפני הישנות התנהלות הנאשם, שבעברו הרשעות רבות בעבירות תעבורה. צוין, כי את העבירות הנוכחיות ביצע הנאשם בעוד רישיונו נפסל.

57. בבואו להעריך את הסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן, כי לא ניתן להתעלם מהעובדה, כי בעברו של הנאשם הרשעה אחת בלבד בפלילים. כן התרשם, כי הנאשם חווה את ההליך המשפטי המתנהל כנגדו כיום, לרבות חווית המעצר לראשונה בחייו, כמרתיעים באופן משמעותי. עוד ציין את יכולת הנאשם לשמור על תנאי שחרורו ממעצר ואת שיתוף הפעולה שלו בקבוצת פיקוח מעצרים.

58. לאור האמור לעיל וכן נוכח קיומם של מספר גורמי סיכון, כמו גם נוכח חוסר ההכרה בקיום בעייתיות המצריכה התערבות טיפולית, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה כלשהי בעניינו של הנאשם.

דין והכרעה:

59. כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן ואשר עניינו, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונהיגה בזמן פסילה. אינני רואה לחזור ולפרט את המעשים שביצע הנאשם ודי לי בהקשר זה אם אפנה לעובדות כתב האישום המתוקן אשר מדברות הן בעד עצמן.

60. במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין בית המשפט נדרש לעריכת בחינה תלת שלבית. ראשית, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים. שנית, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם וההנמקה לכך ושלישית, קביעת העונש הראוי בתוך המתחם, או סטייה ממנו אם החוק מאפשר זאת וההנמקה לכך. ראו בהקשר זה ע"פ 864/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13).

61. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לצורך קביעת העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

62. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מלמד, כי עסקין באירוע אחד, נמשך ובעל קשר פנימי, אשר במהלכו ביצע הנאשם את המעשים נשוא כתב האישום המתוקן ואת העבירות בהן הודה ועל פיהן הורשע. בנסיבות אלו, הרי שבאנו לקבוע, כי המעשים מהווים אירוע אחד בזיקה לדרישות הפסיקה בהקשר זה.

קביעת מתחם העונש ההולם

63. כאמור, לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

64. הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירות שביצע הנאשם עניינם בראש ובראשונה שמירה על חיי אדם, כמו גם שמירה על שלטון החוק, ציות לגורמים האוכפים אותו, שמירה על הסדר הציבורי, שמירה על כללי הבטיחות בדרכים וכן חובת הנהגים בדרך למנוע סיכון חיי אדם, סיכון נהגים אחרים וסיכון חייהם של המשתמשים בדרך.

65. באשר לעבירה שעניינה סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הרי שבית המשפט העליון עמד לא פעם על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם תופעות של נהיגה פראית וביריונית המסכנת את ביטחון ציבור הנהגים ועוברי הדרך. לעניין זה ראו ע"פ 291/13 טאלב אברהמים נ' מדינת ישראל (22.12.13) (להלן: "עניין טאלב אברהמים"), שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"העבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה טומנת בחובה פוטנציאל סיכון משמעותי לציבור משתמשי הדרך. מביצועה ניכר זלזול בחוק ובמשרתי הציבור האמונים על אכיפתו. פגיעה זו, בערכים חשובים בשיטתנו, היא העומדת בבסיס מגמת הפסיקה להחמרת הענישה בגינה...".

66. כן ראו את הדברים שנפסקו בע"פ 3757/12 אחמד מחרב נ' מדינת ישראל (24.6.12) וכדלקמן:

"בפני בית משפט זה חוזרים ומובאים מקרים רבים שעניינם מרדפים המסכנים חיי אדם, והוא אף הגדיר אותם כ"מכת מדינה" (ראו: ע"פ 10340/07 מדינת ישראל נ' משה חובלשוילי ([פורסם בנבו], 6.2.2008), פסקה ו(4) לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין). בהתאמה, נפסק כי יש להחמיר את עונשם של אלו המסכנים את שלום הציבור במסגרת נהיגה פראית ומסוכנת. יפים לעניין זה דבריו של השופט א' א' לוי בע"פ 7798/08 מדינת ישראל נ' יעקב שביקוב ([פורסם בנבו], 22.1.2009):

"נדמה כי אין צורך לחזור ולהזכיר את המצב הנורא השורר בדרכים, לו תורם מה שמוגדר כ"גורם האנושי" משקל מכריע. את מחירו של נגע התאונות משלמים, כמעט כעניין של יום יום, רבים בחייהם, ולרוב מדובר באנשים תמימים שלרוע מזלם נקלעו לדרכו של נהג עברין או כזה שחטא בחוסר תשומת-לב רגעית. ואם בכך לא די, אנו עדים בשנים האחרונות לתופעה חמורה נוספת, ששוב אינה נחלתם של יחידים. נהגים שנדרשים על ידי שוטרים לעצור, אם לבדיקה שגרתית או כתוצאה מביצוע עבירת תעבורה, נמלטים בנסיעה מהירה, וכתוצאה מכך מתפתח מרדף בו מסכנים הרודפים, הנרדף ואזרחים תמימים את חייהם. נוכח מציאות קשה זו נדרשו בתי המשפט להרים את תרומתם לביעור תופעה זו, בה כרוכים לא רק סכנה לכלל, אלא גם זלזול מופגן ובוטה בחוק ובאלה השוקדים על אכיפתו".

67. כך עמד בית המשפט העליון במספר רב של הזדמנויות על חומרתה של עבירת הנהיגה בזמן פסילה, המבטאת זלזול בסדרי שלטון ומשפט וטומנת בחובה סיכון לביטחונם של ציבור הנוסעים ברכב והולכי הרגל כאחד. בע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו לבן** (8.5.07) נקבע כדלקמן:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

68. באשר למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, הרי שאין חולק, כי במעשי הנאשם יש כדי לפגוע באופן משמעותי, ממשי ומוחשי בערכים מוגנים אלו נוכח טיב המעשים שביצע, אופיים ומהותם, כפי שהם ניבטים ועולים מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם ועל פיהן הורשע.

69. הפגיעה בערכים המוגנים מקבלת משנה תוקף, שעה הנאשם נהג ברחובות העיר נהיגה מהירה ומסוכנת כשהוא אינו שועה להוראת השוטר לעצור, תוך חציית צמתים באור אדום, ותוך סיכון חייהם ובטיחותם של משתמשים ורכבים בדרך. הנאשם אף התעלם מהוראת השוטר במחסום שיעצור בצד, המשיך בנסיעה במהירות מופרזת לכיוונו, עד שהשוטר נאלץ לזוז הצידה מחשש שיפגע. במעשיו אלה, העמיד הנאשם בסיכון את משתמשי הדרך ואת נוסעי הרכב והעצים את הפגיעה בערך המוגן שעניינו שלום וביטחון הציבור.

לא נעלמו מעיני טענות ב"כ הנאשם באשר לתוואי הכביש, כמו גם באשר לנוכחותם של נהגים ועוברי דרך אחרים בכביש במועד בו בוצעו העבירות. עם זאת, אין להתעלם מהתנהלות הנאשם ומאופן נהיגתו כפי העולה מכתב האישום המתוקן, שעה שבחר לנהוג נהיגה מסוכנת ובמהירות מופרזת, תוך יצירת סיכון למשתמשים בדרך, לנוסעי הרכב ואף לו עצמו, כשהוא מתעלם מהוראות השוטר לעצור ומהשוטר העומד במחסום המשטרה.

70. חומרה יתרה יש למצוא בעובדה, כי המעשים נעשו עת היה הנאשם פסול לנהיגה ונהיגתו אסורה על פי דין. עובדה זו לא רק שלא הרתיעה את הנאשם מביצוע עבירות תעבורה נוספות, אלא אף הובילה לביצוע עבירה חמורה יותר של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה.

מימד נוסף של חומרה מצוי בעובדה, כי הנאשם התעלם מסירנת ניידת המשטרה ומכריזת השוטר לעצור, המשיך בבריחה ואף הסלים את נהיגתו הפרועה, כאשר השוטר דולק אחריו ותוך שהנאשם ממשיך ביצירת הסיכון לנוסעים בכביש, למשתמשים בדרכים ואף לו עצמו. כאמור, גם כאשר הגיע למחסום המשטרה שהוקם בכיוון נסיעתו, התעלם הנאשם מהוראת השוטר במחסום לעצור והמשיך בנסיעתו במהירות מופרזת. הנאשם

המשיך בנסיעתו המסוכנת כל הדרך עד לכפר זיתים, שם פנה שמאלה לשביל עפר ומעוצמת מהירות נסיעתו התהפך רכבו.

71. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, שמתי ליבי לעולה מהמזכר נ/2 ולפיו, השוטר לא נפצע במהלך האירוע.

עם זאת, כאמור, העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה טומנת בחובה פוטנציאל סיכון משמעותי לציבור משתמשי הדרך, כך שהנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות הינו גדול ואך בנס מעשי הנאשם לא הובילו לתוצאות חמורות ולא נגרם נזק משמעותי לרכוש או לגוף.

72. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, שמתי ליבי לטענות ב"כ הנאשם בהקשר זה ולפיהן, התנהגות הנאשם בכביש נבעה מפחד ומלחץ מכך שייתפס על ידי השוטרים ומהשלכות נהיגתו בהיותו פסול מנהיגה. יחד עם זאת נדגיש, כי אין באלה כדי להוות הצדקה למעשים כגון דא באשר חמורים הם וראויים לכל גנאי.

73. עוד תצוין העובדה, כי העבירות בוצעו במלואן על ידי הנאשם וכי הוא אחראי באופן מלא לביצוען ולהשלכותיהן. כן יצוין, כי הנאשם הינו בוגר ובר דעת ויכול היה להבין את אשר הוא עושה ואת חומרת מעשיו.

74. מאידך, ראוי לציין, כי מעובדות כתב האישום המתוקן, נוכח טיבן ומהותן, עולה, כי מעשי הנאשם אינם פרי תכנון מוקדם במשמעותו המובהקת של זה ואולם, לא ניתן להתעלם מאופן השתלשלות האירועים ושעה שבכל רגע נתון, יכול היה הנאשם להפסיק את המעשים ולהימנע מהמשך ביצוע העבירות.

75. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שבית המשפט העליון קבע, כי יש להחמיר בענישה בעבירות כגון דא. עוד נדגיש, כי בפסיקה נקבע רף של 4 שנות מאסר בפועל בגין עבירה שעניינה סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה וראו בעניין זה עניינטאלב אברהמים, אשר הוזכר לעיל, שם נקבע בין היתר, כדלקמן:

"... בפסיקה נקבע רף של 4 שנות מאסר בפועל בגין עבירה זו (בטרם נחקק תיקון 113; ראו ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבולקיעאן [פורסם בנבו] (11.11.2004); ע"פ 5778/11 מדינת ישראל נ' ביטון, פס' 5 [פורסם בנבו] (13.9.2011) והפסיקה המוזכרת שם). רף זה יכול לשמש אותנו כנקודת המוצא לעונש, שעל בסיסה נעצב את המתחם ההולם בהתאם לנסיבות הייחודיות של המקרה הנדון...".

בעניין טאלב איבראהים דובר היה במרדף שהתרחש בכביש מרכזי ובשעות ערב מוקדמות ולאחריו התרחש גם מרדף רגלי, כאשר המערער שם עשה כל שביכולתו כדי להימלט מן השוטרים. שם, כתוצאה מביצוע העבירה נגרם נזק למשתמשים בדרך ובכך למעשה התגשם הסיכון הפוטנציאלי הטמון בעבירה. לכל אלה הצטרפה העובדה, כי העבירה בוצעה על רקע שהייה בלתי חוקית של המערער ואף הסעת שוהים בלתי חוקיים. שם קבע בית המשפט העליון, כי מתחם העונש ההולם בגין כל העבירות נע בין 3 שנות מאסר לבין 5 שנות מאסר ובסופו של יום דחה את ערעור המערער על חומרת העונש ואישר עונש מאסר בפועל בן 38 חודשים שהושת על המערער שם.

76. כן ראו ע"פ 4894/13 **יחזקאל סלע נ' מדינת ישראל** (23.1.14), שם הורשע המערער בעבירות שעניין סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, שיבוש מהלכי משפט ונהיגה בשכרות וכן צרף שני תיקים שעניינם עבירות של החזקת סם לצריכה עצמית. בית המשפט המחוזי השית על המערער, בין היתר, 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה.

77. כן ראו ת"פ (מח' נצרת) 42744-02-12 **מדינת ישראל נ' סאבר אבראהים** (10.7.13), שם הורשע הנאשם בעבירות שעניין מעשי פזיזות ורשלנות, נהיגה בפסילה, סטייה מנתיב, עקיפה כשהדרך לא פנויה, עקיפה תוך קו הפרדה רצוף והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם, בין היתר, 14 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש על חומרת העונש לבית המשפט העליון נדחה, תוך שבית המשפט העליון קובע כי "...המעשים שביצע המערער הם חמורים וטומנים בחובם פוטנציאל ממשי לפגיעה בשלום הציבור ובביטחונם...".

78. כן ראו ע"פ 10677/07 **פואד אבו קוידר נ' מדינת ישראל** (24.2.08), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה שעניינה סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. בית המשפט המחוזי השית על המערער, בין היתר, 15 חודשי מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש התקבל ובית המשפט העליון הפחית את תקופת המאסר בפועל ל-9 חודשים וזאת בשל נסיבות המקרה הייחודיות כפי שפורטו שם ובהן, שיהוי כבד ועינוי דין שנגרם למערער בגין הפרשה.

79. כן ראו ע"פ 2032/15 **ניסים ממן נ' מדינת ישראל** (11.8.15), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, ידיעות כוזבות, מהירות בלתי סבירה ואי ציות לרמזור. בית המשפט המחוזי השית עליו, בין היתר, 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת העונש נדחה, תוך שנקבע, כי עונש זה מגלם בחובו התחשבות יתרה בהליך השיקומי שהחל המערער, כאשר ברקע עומדות נסיבות המקרה החמורות.

80. כן ראו ע"פ 5564/12 **פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל** (3.3.15), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה והפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו. בית המשפט המחוזי השית עליו, בין היתר, 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת העונש נדחה.

81. כן ראו ע"פ 3641/14 **מדינת ישראל נ' באסם חסונה** (2.7.14) שם נדון עניינו של משיב שהורשע בעבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, חבלה במזיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגה בזמן פסילה. בית המשפט המחוזי השית עליו, בין היתר, 15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב והעמידו על 25 חודשי מאסר בפועל.

82. בשים לב לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובחינת מדיניות הענישה הנהוגה, הרי שמתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע במקרה דנן בין 12 חודשי מאסר לבין 40 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

83. בשים לב למהות העבירות בהן הורשע הנאשם, טיבם של המעשים, אופיים, נסיבות ביצועם, כמו גם בזיקה לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו, הרי שעלינו לקבוע אף מתחם פסילה הולם. בזיקה לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו, בשים לב למדיניות הענישה הנהוגה ולעונשי הפסילה המושתים על נאשמים במקרים דומים, כפי שפורט לעיל, כמו גם נוכח נסיבות ביצוע העבירות, אני סבורה, כי מתחם הפסילה נע במקרה דנן בין 24 חודשי פסילה בפועל לבין 5 שנות פסילה בפועל.

היחס בין מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו של הנאשם לבין טווחי הענישה שהוסכמו בגדר הסדר הטיעון:

84. כאמור, הצדדים הגיעו להסדר טיעון אשר במסגרתו הוסכם, כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש ראוי של 36 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, כאשר הסניגור יטען באופן חופשי לעונש.

85. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו, הרי שאין זהות והלימה בין טווח הענישה כפי שהוא מוצע במסגרת הסדר טיעון וגדרי הענישה המוצעים במסגרתו, לבין מתחם העונש ההולם כפי שנקבע בזיקה להוראות תיקון 113 לחוק העונשין. ראו בעניין זה ע"פ 512/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (4.12.13) וכן ראו ע"פ 633/14 **מרדכי אביטל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.7.14).

86. בנסיבות אלו, הרי שראיתי לקבוע את מתחם העונש ההולם כפי שפורט לעיל ואשר הוא מגלם בחובו גם את טווח הענישה המוצע במסגרת הסדר הטיעון, ואשר אליו עותרת המאשימה, כאמור.

87. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים כפי שאלה באו בפני ועליהם הצביעו ב"כ הצדדים כפי טיעוניהם לעונש, מצאתי את הסדר הטיעון, כי הוא ראוי, אינו נוגד את תקנת הציבור, אינו חורג ממתחם הסבירות וממתחם העונש ההולם שקבעתי לעיל ולפיכך, אני רואה לכבדו.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

88. בבוא ביהמ"ש לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם, ביהמ"ש נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

89. עוד סבורה אני, כי אין מקום לסטות לחומרא או לקולא ממתחם העונש ההולם שקבענו לעיל וכי יש לקבוע את העונש הראוי לנאשם בתוך המתחם שנקבע. למען הסר ספק יוער, כי אף לא מצאתי כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו של הנאשם משיקולי שיקום, זאת בהעדר קיומו של הליך טיפולי שיקומי שורשי ומעמיק, אשר נבחן, הלכה למעשה, על פני פרספקטיבת זמן. בהקשר זה ראוי עוד להפנות לאמור בליבת תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם והעדר ההמלצה המובאת בסופו.

לא נעלמה מעיני העובדה, כי הנאשם נטל חלק במפגשים במסגרת צו פיקוח מעצרים שהושת עליו למשך 6 חודשים, כמו גם תפקודו הראוי בהקשר זה כפי העולה מהתסקיר שהוגש. יחד עם זאת, אין באמור כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו משיקולי שיקום ואף שירות המבחן, למרות תפקודו בצו פיקוח מעצרים, לא ראה לנכון לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של נאשם זה.

לאלה יש להוסיף את מהות המעשים שביצע הנאשם, החומרה הגלומה בהם נוכח טיבם ומהותם, כמו גם עברו התעבורתי הרלוונטי בהקשר זה.

90. בבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ראוי לציין, כי עניין לנו בנאשם אשר הינו בגיר, יליד 1979, זאת בשונה ממי שהוא קטין, או אדם מבוגר מאוד, על ההשלכות הקמות מכך.

91. כן ראוי לציין את עברו הפלילי וכן עברו התעבורתי של הנאשם. עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד כלל ועיקר והוא כולל בחובו הרשעה קודמת אחת משנת 2010 בגין עבירות של צייד ללא רישיון ואיסור צייד חיית בר מוגנת. בגין עבירות אלה חויב הנאשם בתשלום קנס ובחתימה על התחייבות להימנע מעבירה.

עברו התעבורתי של הנאשם כולל 57 הרשעות קודמות, במגוון עבירות תעבורה ובהן, נהיגה במהירות מופרזת, אי החזקת רישיון רכב ותעודת ביטוח, מערכת אורות בלתי תקינה, נהיגה בלא זהירות, התנהגות הגורמת נזק לאדם ורכוש, נהיגה ללא חגורת בטיחות, אי ציות לתמרור עצור, מטען חורג, נהיגת רכב שניתן עליו איסור שימוש, חוסר ביטוח, הסעת נוסעים ללא חגורת בטיחות, רישיון נהיגה פקע מעל שישה חודשים ועוד כהנה וכהנה.

יצוין, כי עבירות תעבורה אלה נעברו בין השנים 1997 - 2012 ומרביתן עבירות קנס. עם זאת, אין להתעלם מכך שעסקינן בעבר תעבורתי מכביד, הכולל הרשעות רבות במגוון עבירות תעבורה, בגין חלק מהן הוטלו על

הנאשם עונשי פסילה לתקופות שונות. תקופות פסילה אלה לא הרתיעו את הנאשם מלשוב ולעבור עבירות תעבורה נוספות. יוער, כי אמנם פסילתו האחרונה של הנאשם, לתקופה של 11 חודשים, הוטלה עליו בחודש ספטמבר 2012 ואולם, שעה שהנאשם הפקיד את רישיונו בהתאם לפסילה האמורה בחודש פברואר 2014, הרי שבמועד הרלוונטי לכתב האישום הנוכחי, נהג הנאשם כשהוא פסול מנהיגה.

92. כן ראוי להפנות לאמור בתסקיר שירות המבחן ולפיו, התייחסות הנאשם לביצוע העבירות אופיינה בלקיחת אחריות על חלק מעובדות כתב האישום, לצד הפחתה מחומרתן. שירות המבחן ציין, כי ניכר שהנאשם מתקשה לגלות חיבור רגשי לסכנה הטמונה בהתנהלותו וגם בהתייחס לבחירתו לנהוג כאשר הינו פסול מנהיגה, גילה התייחסות שטחית. כן ציין, כי הנאשם התקשה לאורך השנים לגלות יציבות תפקודית ותעסוקתית, לצד ניהול סדר יום ותרבות פנאי באופן כאוטי. עוד ניכר, כי לאורך השנים בולט הקושי של הנאשם בקבלת סמכות ומרות זאת, בהעדר הפנמת גבולות ברורים להתנהגות במשפחת מוצאו. קושי זה בא לידי ביטוי בקשייו התעסוקתיים, בתפקידו כבן זוג וכאב, כאשר הנאשם נעדר מביתו במשך שעות רבות, כמו גם במישור התעבורתי.

להתרשמות שירות המבחן, העדר קורבנות ישירים בביצוע עבירות אלו מאפשר לנאשם את התנהלותו, תוך שהוא מגלה טעויות חשיבה ותובנה לקויה באשר להשלכות מעשיו הלא חוקיים וחומרתם. בנוסף ניכר, כי גם סנקציות עונשיות בעבר בדמות פסילת רישיון מותנית ופסילת רישיון בפועל, לא היוו גורם מרתיע מספיק מפני הישנות התנהלות הנאשם, שבעברו הרשעות רבות בעבירות תעבורה, כאשר את העבירות הנוכחיות ביצע הנאשם בעוד רישיונו נפסל. הנאשם מסר, כי הוא אינו רואה את עצמו כזקוק לטיפול, אך הביע נכונות להשתלב בטיפול במידה והדבר יוטל עליו כחלק מההליך המשפטי.

לאור האמור ונוכח קיומם של מספר גורמי סיכון, כמו גם נוכח חוסר ההכרה בקיום בעייתיות המצריכה התערבות טיפולית, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה כלשהי בעניינו של הנאשם.

93. מאידך ראוי להפנות לאמור בתסקיר ולפיו, הנאשם מסר, כי בעקבות האירוע דנו, לרבות חוויית המעצר שהינה ראשונה בחייו, אשר נחוות עברו כקשה וכמשברית, הוא הפיק לקחים רבים והחל להכיר בבעייתיות שבהתנהגותו בתחום הנהיגה. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן חרטה על התנהלותו ושיתף בתחושות בושה ואשמה שהוא חש כלפי בני משפחתו. זאת ועוד, הנאשם הביע ביטחון, כי הוא לא יחזור על התנהגות דומה בעתיד. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם חווה את ההליך המשפטי המתנהל כנגדו כיום, לרבות חוויית המעצר לראשונה בחייו, כמרתיעים באופן משמעותי. עוד צוינה בתסקיר יכולת הנאשם לשמור על תנאי שחרורו ממעצר ושיתוף הפעולה שלו בקבוצת פיקוח מעצרים.

94. כך ראוי לציין, כי מהתסקיר עולה, כי הנאשם שיתף פעולה בקבוצה בה שולב במסגרת צו פיקוח מעצרים, הגיע לכל המפגשים וניכר, כי הינו משמעותי לחברי הקבוצה האחרים. כמו כן, במהלך השתתפותו בקבוצה הנאשם החל לגלות מודעות רבה יותר לדפוסי התנהלותו הבעייתיים. עם זאת, כאמור, במסגרת המשך הקשר עם שירות המבחן, הנאשם מסר שהוא אינו רואה עצמו כזקוק לטיפול.

95. כן יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן שיפוטי יקר הכרוך בהודאה זו, כמו גם הצורך בהעדת עדים. עוד תצוין לקיחת האחריות על המעשים, כמו גם הצער והחרטה שהביע הנאשם בשלהם.

96. כך גם לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שנפרשו בטיעוני בא כוחו לעונש ובתסקיר שירות המבחן. כך שמתי ליבי לכך שהנאשם אב לחמישה ילדים קטינים. כן שמתי ליבי למצבו הכלכלי של הנאשם, כאשר מהתסקיר עולה, כי קודם למעצרו הנאשם לא עבד באופן סדיר, התקיים מקצבת הבטחת הכנסה ועבד עבודות מזדמנות.

97. עוד ראוי לציין את שהיית הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח משך תקופה של כחודשיים ימים ולאחר מכן, שהייתו בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא והרחקה מביתו זאת משך תקופה ניכרת, על הקשיים והמצוקות הגלומים בכך ושעה שלא נרשמה לחובתו כל הפרה. יצוין, כי בהמשך הותר לנאשם לצאת לעבודה, אולם הנאשם, משיקולים שונים, לא מימש אפשרות זו.

98. לאלה יש להוסיף את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, שעה שאלה בוצעו בחודש פברואר 2014 ומאז, לא שב הנאשם והסתבך בפלילים.

99. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בצדו הקיצוני.

100. סבורני, כי תלכיד עונשי ראוי ומידתי בעניינו של הנאשם צריך, כי יכלול בחובו השתתפות ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אשר תיתן ביטוי למכלול נסיבות המקרה דנן, למהות המעשים והחומרה הגלומה בהם ותעלה בקנה אחד עם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם העונש ההולם שקבענו לעיל. יחד עם זאת, ראוי, כי תקופה זו תהא מידתית ותשקלל בחובה את נתוני העושה ואת נסיבותיו האישיות, האמור בתסקיר, כמו גם יתר ההנמקות שפורטו לעיל, כך שבסופו של יום תתקבל תוצאה עונשית מידתית וראויה, ההולמת את מכלול נסיבות המקרה דנן.

101. לא נעלמו מעיני עמדותיהם העונשיות של באי כוח הצדדים, המאשימה מכאן וב"כ הנאשם משם. יחד עם זאת, לידי, עמדתה העונשית של המאשימה חורגת היא לחומרא ואין היא עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ועם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם זה, כמו גם נתוני העושה, נסיבותיו האישיות, נסיבותיו המשפחתיות, האמור בתסקיר שירות המבחן ויתר ההנמקות המצטברות שפירטנו לעיל.

מאידך, עמדתו העונשית של ב"כ הנאשם בדבר השתתפות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות חורגת לקולא ואין היא עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ועם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם זה,

עם מהות המעשים שביצע הנאשם, החומרה הגלומה בהם, הפסיקה הנוהגת והמחייבת בעבירות כגון דא, כמו גם בזיקה לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה, עברו התעבורתי, היעדר הליך טיפולי שורשי ומעמיק ויתר ההנמקות שפורטו בהרחבה בליבת גזר דין זה.

102. בצד השתת ענישה מוחשית, כאמור, ראוי להשית על הנאשם עונשי מאסר מותנים אשר יהיו כ"חריב המתהפכת" מעל ראשו כצופה פני עתיד.

103. זאת ועוד, נוכח מהות העבירות בהן הורשע הנאשם, טיבם של המעשים, אופיים, כמו גם בזיקה לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו, הרי שיש להשית על הנאשם, כאמור, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה משמעותית. בנסיבות העניין ובגדר מתחם הפסילה שקבענו לעיל ותוך שקלול מכלול הנסיבות שפורטו לעיל, אלה לחומרא ואלה לקולא, בדמות עברו התעבורתי של הנאשם, נסיבותיו האישיות, המשפחתיות, מצבו הכלכלי, עונש המאסר מאחורי סורג ובריש שיושג עליו על ההשלכות הרוחביות הקמות מכך, הרי שיש למקם את עונש הפסילה הראוי לנאשם ברף הנמוך - בינוני של מתחם הפסילה שקבענו לעיל.

כן ראוי להשית על הנאשם פסילה מותנית כצופה פני עתיד.

104. בטיעוניה, עתרה המאשימה לחילוט הרכב בו נהג הנאשם בעת ביצוע העבירות, בהתאם להוראת סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי. בהקשר זה הגישה אסמכתאות המעידות על בעלות הנאשם ברכב (ת/3). חילוט הרכב לא נכלל בהסכמות הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. עם זאת, בטיעוניה לעונש הצהיר ב"כ הנאשם, כי הנאשם מסכים לחילוט הרכב, כביטוי להבעת חרטה וללקיחת אחריות על המעשים. בנסיבות אלה, נוכח טיב העבירות בהן הורשע הנאשם, מהות המעשים, מקום בו הוכחה בעלות הנאשם ברכב ומשהנאשם הסכים לחילוטו, הרי שראוי להורות על חילוט הרכב נשוא כתב האישום המתוקן.

105. בנוסף, עתרה המאשימה לחייב את הנאשם גם בתשלום קנס. אין חולק, כי ראוי בנסיבות העניין, נוכח מהות העבירות בהן הורשע הנאשם ונסיבות ביצוען להשית על הנאשם ענישה כספית, כעתירת המאשימה. עם זאת, נוכח מצבו האישי, המשפחתי והכלכלי של הנאשם, כפי שנפרש בטיעוניה בא כוחו לעונש ובתסקיר שירות המבחן, כמו גם נוכח חילוט רכבו, כאמור לעיל, הרי שלא מצאתי לחייב את הנאשם גם בתשלום קנס. לכך יש להוסיף את התקופה בה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריש, התקופה המשמעותית בה שהה בתנאים מגבילים וכן את תקופת המאסר שתושג עליו נשוא גזר דין זה, על ההשלכות הכלכליות הרוחביות הקמות מכך.

106. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, אני משיתה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 15 חודשי מאסר בפועל בניכוי התקופה בה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח בגין ההליכים נשוא תיק זה בהתאם להודעה שתומצא ע"י המאשימה בתוך 7 ימים מהיום. לעיוני בעוד 10 ימים מהיום.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה או כל עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון או נהיגה בזמן פסילה וירשע בגין אחת מאלה.

ד. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת למשך 36 חודשים.

ה. 8 חודשי פסילה על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ו. 4 חודשי פסילה על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ז. אני מורה על חילוט רכב מסוג שברולט לבן מ.ר. 16-574-13 וזאת לטובת אוצר המדינה.

ח. בנסיבות העניין, כאמור, אני נמנעת מלחייב את הנאשם בתשלום קנס.

הודעה זכות ערעור תוך 45 ימים לביהמ"ש העליון.

הערה: גזר הדין ניתן בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים ביום 10.9.15, ללא נימוקים. מפאת תקלה, לא פורסמו נימוקי גזר הדין עד כה והם מפורסמים עתה. אני מתנצלת בפני הנאשם וב"כ הצדדים אודות תקלה זו.

ניתן היום, כ"ז חשוון תש"פ, 25 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.